

การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรม ตามแนวพระพุทธศาสนา

จิรจิตต์ภณ พิริยสุวัฒน์^{1,*}

¹วิทยาลัยสงฆ์เลย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Received: 23 July 2019

Revised: 25 October 2019

Accepted: 25 October 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษารูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (2) ศึกษากระบวนการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีและ (3) ศึกษาวิเคราะห์การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเอกสาร การเก็บข้อมูลเชิงปฏิบัติการ โดยการสัมภาษณ์เจาะลึกประชากรและกลุ่มตัวอย่างคัดเลือกแบบเจาะจงประกอบด้วย ผู้รู้ พื้นที่ในเขตจังหวัดเลยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 รวมทั้งสิ้น 60 คน ผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า รูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีมีรูปแบบหลัก 5 รูปแบบ ได้แก่ (1) การปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (2) การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (3) การมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (4) การบูรณาการเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี และ (5) ด้านนโยบายเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี ผลการวิเคราะห์การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีพบว่า โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 มีการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปลูกจิตสำนึกการทำความดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะการปฏิบัติและเกิดการกระทำความดีอย่างต่อเนื่องเกิดการบูรณาการระหว่างผู้เรียน วัดและชุมชนใกล้เคียงอย่างสมารถสามัคคีแสดงให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของกิจกรรมการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึกและแสดงออกตามแนวพระพุทธศาสนาได้อย่างเป็นรูปธรรม

คำสำคัญ: การสร้างเสริมจิตสำนึก พลเมืองดี ทุนทางวัฒนธรรม พระพุทธศาสนา

* ผู้ประสานงานหลัก; อีเมล: Phiriyasuvat.62471@gmail.com

Enhancing Consciousness of Good Citizenship by Cultural Capital In Buddhism Approach

Jirakitpon Phiriyasuvat^{1,*}

¹Loei Buddhist College Mahachulalongkornrajavidyalaya University

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to study the patterns of enhancing good citizenship awareness, (2) to study the process of enhancing good citizenship awareness, and (3) to study and analyze the enhancement of good citizenship awareness. This research used qualitative research methods including documentary research, field research by conducting in-depth interviews of 60 knowledgeable people in Loei province who were involved with the General Education Phra Pariyattidhamma Schools and secondary schools in the Secondary Education Service Area 19. The results of the study showed that there are 5 main patterns of enhancing awareness of good citizenship, which were (1) installing good citizenship awareness, (2) organizing activities to develop good citizenship awareness, (3) participation in developing good citizenship awareness, (4) integration for developing good citizenship awareness, and (5) policy for developing good citizenship awareness. Regarding the analysis results of enhancing good citizenship awareness, it was found that promotion found that the General Education Phra Pariyattidhamma Schools and secondary schools in the Secondary Education Service Area 19 had organized effective activities that created knowledge and understanding about enhancing awareness of good deeds resulting in the students having practicing skills in doing good deeds on a continuous basis. Also, there were the integrations between the students, temples and community in such a united and solidarity way which showed the important roles of the activities for enhancement of good citizenship awareness resulting in the students developing good citizenship awareness based on the Buddhism approach concretely.

Keywords: enhancing awareness, good citizenship, cultural capital, Buddhism

* Corresponding Author; Email: Phiriyasuvat.62471@gmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ทั้งภายนอกและภายในประเทศที่ปรับเปลี่ยน เร็วและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เป็นทั้งโอกาสและความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะข้อผูกพันที่จะเป็น ประชาคมอาเซียนในปี 2558 จึงจำเป็นต้องนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้ เข้มแข็งขึ้นมาใช้ในการเตรียมความพร้อมให้แก่คน สังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 – 2559) จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคนและสังคม (Office of the National Economic and Social Development Council, 2012) ประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงภายในประเทศทางด้านเศรษฐกิจ โดยต้องเร่งรัด การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับครอบครัว เพราะถือว่าครอบครัวที่ดีเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และการพัฒนา สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีการแข่งขันทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ทำให้เกิดผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ของบุคคล เด็กและเยาวชนขาดการอบรมสั่งสอนให้มีความรู้ ความเข้าใจในการศึกษาหลักธรรม คุณธรรม จริยธรรม เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข การแข่งขันอย่างรุนแรงทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้คนส่วนใหญ่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ขาดความตระหนักในความรับผิดชอบต่อสังคม ประเทศชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เพื่อพัฒนาให้รู้จักหน้าที่ของตนและฐานะที่เป็นพลเมืองของประเทศชาติ ส่งเสริมให้ยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตย ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาและนึกถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน พระพุทธศาสนาจึงมีหลักธรรมที่ส่งเสริมให้มนุษย์พัฒนาครอบครัวสู่สังคม

ดังนั้นการพัฒนาด้านจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีตามแนวพระพุทธศาสนาในสังคมไทย เพื่อสร้างเสริมการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงในประเด็นการเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการด้านการศึกษา และการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การศึกษา การท่องเที่ยว เศรษฐกิจ ศาสนาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน การส่งเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีตามแนวพระพุทธศาสนา อย่างยั่งยืนการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของพลเมืองที่ตอบสนอง และเป็นไปตามหลักการสำคัญของการปกครองในระบบประชาธิปไตย (Office of the Education Council, 2016) จำเป็นที่จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับวิถีในการดำเนินชีวิตและการใช้ชีวิตของพลเมืองควบคู่ไปกับคุณสมบัติพื้นฐานของพลเมืองและทักษะพื้นฐานของพลเมือง โดยในส่วนวิถีในการดำเนินชีวิตและการใช้ชีวิตของพลเมือง หรือ “วิถีพลเมือง” นั้นเป็นกรอบแนวทางในการดำเนินชีวิตของพลเมืองซึ่งจะพิจารณาจากหลักการพื้นฐานของการปกครองในระบบประชาธิปไตยเป็นสำคัญ ดังนั้น วิถีพลเมืองจึงสามารถกำหนดระดับความเข้มข้นของวิถีพลเมืองมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่าพลเมืองนั้นมีรูปแบบของการดำเนินชีวิตหรือการใช้ชีวิตอย่างไร สอดคล้องหรือเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับหลักการสำคัญของการมีส่วนร่วมของพลเมือง โดยการมีส่วนร่วมนั้นเกิดขึ้นเองโดยมีพื้นฐานของ จิตสำนึกของพลเมือง เป็นพื้นฐานสำคัญในการทำให้พลเมืองกระตือรือร้น (Active Citizen) โดยเห็นความสำคัญ อยากเข้ามามีส่วนร่วม และ การเข้ามามีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาของชุมชน

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง “การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรม ตามแนวพระพุทธศาสนา” ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางการพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีตามแนวพระพุทธศาสนาในสังคมไทย เพื่อศึกษาโอกาสและความร่วมมือทางการศึกษาในทุกภาคส่วนที่จะเป็นประโยชน์ต่อการยกระดับคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ของประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี
2. เพื่อศึกษากระบวนการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่าง ประกอบด้วย ผู้รู้ (Keys persons) พื้นที่ในเขต จังหวัดเลย โดยคัดเลือกแบบเจาะจง คือ รวมทั้งสิ้น 54 รูป/คน และ เชิงปฏิบัติการ ร่วมกับครูแนะแนว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กำหนดการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง คือ นักเรียนที่ติดกิจกรรมหรือผลการเรียนที่ไม่ผ่าน จำนวนโรงเรียนละ 30 คน คือ (1) โรงเรียนนาอ้อวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย (2) โรงเรียนพระปริยัติธรรมศรีจันทร์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย รวมทั้งสิ้น 60 คน เริ่มศึกษา ตุลาคม 2560 จนถึงเดือน กันยายน 2561 รวมระยะเวลา 1 ปี

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี

การที่จะพัฒนาพลเมืองให้เกิดการตื่นรู้ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นพลเมืองดีแห่งการตื่นรู้ นั้น ตัวแปรที่สำคัญประการหนึ่ง คือ พระสงฆ์จะต้องมีบทบาทในการประยุกต์ และนำเสนอหลักการเหล่านี้ไปสู่การปฏิบัติของพลเมืองทั้งในระดับชุมชน และสังคม เพราะโดยเนื้อแท้แล้ว เป็นพลเมืองดีแห่งการตื่นรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากเราไม่สามารถที่จะพัฒนาพลเมืองให้เกิดการตื่นรู้ ซึ่งการตื่นรู้ประกอบไปด้วยลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ ภาวะแห่งการตื่น กับภาวะแห่งการรู้ คำว่า “รู้” หมายถึง “การที่พลเมืองมีวุฒิภาวะที่สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่า อะไรควรไม่ควร อะไรดีอะไรชั่ว อะไรถูก อะไรผิด อะไรที่ทำได้ อะไรที่ทำได้” ในขณะที่การตื่นนั้น เป็นภาวะที่พลเมืองตื่นตัวต่อการความสำนึกรับผิดชอบต่อความเป็นไปของชุมชนและสังคม การตื่นตัวที่พร้อมจะเข้าไปช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ความตื่นตัวที่พร้อมจะปฏิบัติตามกฎ กติกา และกฎหมาย เพื่อให้เกิดความแข็งแกร่ง สามารถสร้างโอกาส และรับมือสิ่งที่ท้าทายทุกด้านในโลกปัจจุบัน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

Phra Brahmagunabhorn (2010) ได้กล่าวถึง หลักคุณธรรมของการอยู่ร่วมกันตามหลักพระพุทธศาสนา ได้แก่

สังคหัตถ 4 (sanghavatthu: 4) หมายถึง หลักธรรมสำหรับสงเคราะห์หรือเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจของคนในสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ดังนี้

1) ทาน (giving; generosity; charity) คือ การให้ แบ่งปัน เสียสละ เผื่อแผ่ การให้ ได้แก่ การเสียสละ การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การแบ่งปันช่วยเหลือกันด้วยสิ่งของ การให้ทานให้เพื่อขจัดกิเลส เช่น การบริจาคทานแก่คนยากคนจน ผู้ทรงศีล เพื่อขจัดความโลภหรือความตระหนี่ เป็นการชำระจิตใจให้สะอาด ยกย่องจิตใจให้สูงขึ้น และการให้เพื่อสงเคราะห์หรือเพื่อยึดเหนี่ยวน้ำใจคนอื่น

2) ปิยวาจา (kindly speech; convincing speech) คือ การกล่าววาจาสุภาพ อ่อนหวาน การพูดคำสุภาพ อ่อนหวาน เพื่อให้เกิดความสามัคคี ปิยวาจาทำได้ง่าย เพราะวาจานั้นมีในตัวเรา เพียงเรามีสติ มีเมตตา ในใจก็สามารถพูดออกมาได้

3) อุตถจริยา (useful conduct; rendering services; life of service; doing good) คือ การกระทำความดีให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง และผู้อื่น การบำเพ็ญประโยชน์ช่วยเหลือกันและกันในวงแคบ และบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ในวงกว้าง

4) สมานัตตตา (even and equal treatment; equality consisting in impartiality) คือ การวางตัวเหมาะสม เสมอต้น เสมอปลายการวางตนเสมอต้นเสมอปลาย หมายถึง การวางตนได้เหมาะสม

Mahachulalongkornrajavidyalaya (1996) ให้ความหมาย หลักธรรมของคณติ คือ

สัปปริสธรรม 7 (qualities of a good man; virtues of a gentleman) หมายถึง หลักธรรมของคณติ หรือหลักธรรมของสัตบุรุษ 7 ประการ ได้แก่

1) ัมมัญญตา (knowing the law; knowing the cause) คือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ ความเป็นผู้รู้หลัก คือ ความเป็นผู้รู้จักว่าสิ่งนี้เป็นเหตุของสิ่งนั้น สิ่งนั้นเป็นเหตุของสิ่งนี้ คือรู้เท่าทันกฎธรรมดาหรือหลักความจริงของธรรมชาติเพื่อปฏิบัติต่อโลกและชีวิตได้อย่างถูกต้อง มีจิตเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของวัตถุ

2) อัตถัญญตา (knowing the meaning; knowing the purpose; knowing the consequence) คือ ความเป็นผู้รู้จักผล หมายถึง ความเป็นผู้รู้จักว่า ผลอันนี้เกิดจากเหตุอันนี้ เช่น เมื่อไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพทำมาหากินในทางสุจริต การศึกษาเล่าเรียน หรือในการทำกิจต่างๆ

3) อัตตัญญตา (knowing oneself) คือ ความเป็นผู้รู้จักตน หมายถึง ความเป็นผู้รู้จักฐานะ ภาวะ เพศ กำลังความรู้ความสามารถ ความถนัดและคุณธรรม เป็นต้น

4) มัตตัญญตา (moderation; knowing how to be temperate) คือ ความเป็นผู้รู้จักประมาณ หมายถึง ความรู้จักพอดีในสิ่งต่างๆ เช่น รู้จักประมาณในการบริโภคและการใช้จ่ายทรัพย์ รู้จักความพอเหมาะในการพูด การปฏิบัติกิจและทำการต่างๆ ตลอดจนการพักผ่อนนอนหลับ และการสนุกสนานรื่นเริงทั้งหลาย

5) กาลัญญตา (knowing the proper time; knowing how to choose and keep time) คือ ความเป็นผู้รู้จักกาลเวลา หมายถึง การรู้จักเวลาอันเหมาะสมและระยะเวลาที่จะต้องใช้ในการประกอบกิจการกระทำหน้าที่การงาน เช่น ให้ตรงเวลา ให้เป็นเวลา ให้ทันเวลา ให้พอเวลา ให้เหมาะเวลา เป็นต้น

6) ปริสัณญตา (knowing the assembly; knowing the society) คือ ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติ การปรับตัว และแก้ไขตนให้เหมาะสม หมายถึง ความเป็นผู้รู้จักถิ่น รู้จักที่ชุมนุม รู้จักสังคม คือรู้จักว่า ชุมชนหรือสังคมนั้นเป็นอย่างไร จะต้องปฏิบัติอย่างไร จึงจะเหมาะกับสังคมนั้นเพื่อให้สามารถเข้ากับชุมชนนั้น

7) บุคคลัญญตา (knowing the individual; knowing the different individuals) คือ ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกัน หมายถึง ความเป็นผู้รู้จักบุคคล คือ รู้จักและเข้าใจความแตกต่างแห่งบุคคลว่าโดยอัธยาศัย ความสามารถ และคุณธรรม เป็นต้น

Chutrakul (2013) ได้ให้ความหมายว่า “จิตสำนึก” (conscientiousness) หรือ “ความตระหนัก” (awareness) หมายถึง การตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นและตัดสินใจเลือกสนองตอบต่องานนั้นในทางที่ถูกต้อง ตามกฎระเบียบ กฎหมาย กฎระเบียบของสังคม จารีตประเพณี

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) และการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เพื่อประมวลองค์ความรู้ ศึกษาแนวคิด การสร้างเสริมจิตสำนึก ความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพระพุทธศาสนา โดยแบ่งวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาจากคัมภีร์ จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาจากเอกสารปฐมภูมิและทุติยภูมิที่เกี่ยวข้อง หลักการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพระพุทธศาสนา เพื่อกำหนดแนวคำถาม และสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informants) ในพื้นที่ จังหวัดเลย

ระยะที่ 2 เป็นการวิจัยภาคสนาม (field research) ซึ่งดำเนินการในลักษณะจัดเป็นโครงการ “กิจกรรมใช้สมุดบันทึกแห่งการทำความดี” คือ 1) โรงเรียนนาอ้อวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย 2) โรงเรียนพระปริยัติธรรมศรีจันทร์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย รวมทั้งสิ้น 60 คน

ระยะที่ 3 เป็นการนำเสนอและยืนยันแนวทางการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพระพุทธศาสนา ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูล จาก ระยะ ที่ 1 และ ระยะที่ 2 ในลักษณะการถอดบทเรียน (lesson learned) และยืนยันแนวทางโดยการสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) ของผู้ทรงคุณวุฒิ ในจังหวัดเลย 54 รูป/คน

ตัวอย่างในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยพิจารณาเลือกตัวแทน ประกอบด้วย ผู้รู้ (keys persons) พื้นที่ในเขต จังหวัดเลย คือ พระสงฆ์ ผู้ปกครอง 2 รูป เจ้าคณะจังหวัดเลย (ธรรมยุตและมหานิกาย) ผู้อำนวยการ สำนักพระพุทธศาสนา จังหวัดเลย ผู้อำนวยการ สำนักวัฒนธรรม จังหวัดเลย ผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 ผู้อำนวยการ การศึกษาและพัฒนาจิต เรือนจำจังหวัดเลย ผู้อำนวยการ สำนักงาน ป.ป.ช.ประจำจังหวัดเลย ผู้อำนวยการ โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จำนวน 5 รูป/คน ครูแนะแนว โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จำนวน 5 รูป/คน ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 จำนวน 14 คน ครูแนะแนว โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 จำนวน 14 คน และผู้บริหารสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา 9 รูป/คน รวมทั้งสิ้น 54 รูป/คน

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายเพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) ด้วยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key Informants) กำหนดคุณสมบัติตามคัดเลือกกลุ่มต่างๆ เพื่อให้ครอบคลุมประเด็นที่ศึกษา ได้แก่ (1) แบบสัมภาษณ์ (interview form) สำหรับการวิจัยระยะที่ 1 โดยเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) และ (2) วิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) สำหรับ “กิจกรรมใช้สมุดบันทึกแห่งการทำความคิด” คือ 1) โรงเรียนนาอ้อวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย 2) โรงเรียนพระปริยัติธรรมศรีจันทร์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ (In-depth Interview) โดยมีลักษณะแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เพื่อสัมภาษณ์ผู้รู้กลุ่มตัวแทน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสารต่างๆ ตลอดจนหนังสือตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2) กำหนดขอบเขตของเนื้อหาและสร้างแบบสอบถาม
- 3) ปกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของเครื่องมือ ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือแบบสอบถาม คือ พระครูปริยัติคุณรังสี, ผศ.ดร. ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักวิชาการวิทยาลัยสงฆ์เลย รองศาสตราจารย์ ดร.นัยนา อรรถนาทน์ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย และ รองศาสตราจารย์ ดร.ภาสกร ดอกจันทร์ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักประกันคุณภาพการศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้อง และปรับแก้ไขเครื่องมือแบบสัมภาษณ์กลุ่ม โดยการตรวจสอบคุณภาพ นำร่างเครื่องมือที่ใช้ใน การเก็บรวบรวมข้อมูลมาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจสอบ (การใช้ภาษาชัดเจน ชัดเจนและเข้าใจง่าย) โดยผู้เชี่ยวชาญว่ามีความสอดคล้อง และเหมาะสมในการนำไปใช้

ด้านความเป็นปรนัย ผู้เชี่ยวชาญให้แก้ไขสำนวนภาษาบางส่วน ซึ่งได้พิจารณาปรับปรุง แล้ว ทำให้มีการใช้ภาษาได้ชัดเจน ชัดเจนและเข้าใจง่าย ด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ทุกข้อรายการที่ให้ผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวข้องกับนิเวศวิทยาวัฒนธรรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากเอกสารข้อมูลทั้งเอกสารปฐมภูมิ และทุติยภูมิจากแหล่งต่างๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และนำข้อมูลจากการบันทึกในขั้นตอนของการลงพื้นที่เป็นกรณีศึกษาในครั้งแรกมาวิเคราะห์ และตั้งเป็นคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ตามประเด็นที่ต้องการศึกษาวิจัย

2. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบความสมบูรณ์ซึ่งการตรวจสอบข้อมูลใช้การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าด้านข้อมูลแบบสาม (Triangulation) ดังนี้

2.1 การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) เป็นการตรวจสอบข้อมูลที่ได้มานั้นถูกต้องหรือไม่ โดยแหล่งที่พิจารณาตรวจสอบ ได้แก่ แหล่งข้อมูลเวลา สถานที่ และแหล่งบุคคลที่มีความต่างกันแต่ได้ข้อมูลตรงกัน

2.2 การตรวจสอบสามเส้าด้วยวิธีการรวบรวมข้อมูล (Methodological Triangulation) คือ การเก็บข้อมูลรวบรวมหลายวิธี ทั้งจากการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และไม่มีส่วนร่วม เมื่อข้อมูลมีความถูกต้องเป็นประเภทหรือแบ่งไปตามหมวดหมู่ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในกรวิจัย

ระยะที่ 1 การศึกษาจากคัมภีร์ จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาจากเอกสารปฐมภูมิและทุติยภูมิที่เกี่ยวข้อง หลักการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพระพุทธศาสนา เพื่อกำหนดแนวคำถาม และสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informants) ในพื้นที่ จังหวัดเลย

ระยะที่ 2 เป็นการวิจัยภาคสนาม (field research) ซึ่งดำเนินการในลักษณะจัดเป็นโครงการ “กิจกรรมใช้สมุดบันทึกแห่งการทำความคิด” คือ 1) โรงเรียนนาอ้อวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย 2) โรงเรียนพระปริยัติธรรมศรีจันทร์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย รวมทั้งสิ้น 60 คน

ระยะที่ 3 เป็นการนำเสนอและยืนยันแนวทางการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพระพุทธศาสนา ด้วยการวิเคราะห์ข้อมูล จาก ระยะ ที่ 1 และ ระยะที่ 2 ในลักษณะการถอดบทเรียน (lesson learned) และยืนยันแนวทางโดยการสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) ของผู้ทรงคุณวุฒิในจังหวัดเลย 54 รูป/คน มาตีความเพื่อสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพระพุทธศาสนา พบว่า รูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีมีรูปแบบหลัก 5 รูปแบบ ได้แก่ (1) การปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (2) การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (3) การมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (4) การบูรณาการเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีและ (5) ดำเนินนโยบายเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (2) ขบวนการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีมีกระบวนการหลัก 5 กระบวนการ ได้แก่ (1) กระบวนการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (2) กระบวนการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (3) กระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี (4) กระบวนการบูรณาการเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีและ (5) กระบวนการดำเนินนโยบายเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี ผลการวิเคราะห์การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี พบว่า โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 มีการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปลูกจิตสำนึกการทำความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะการปฏิบัติและเกิดการกระทำความดีอย่างต่อเนื่องเกิดกระบวนการระหว่างผู้เรียน วัดและชุมชนใกล้เคียงอย่างสมัครสมานสามัคคีแสดงให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของกิจกรรมการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึก และแสดงออกตามแนวพุทธศาสนาได้อย่างเป็นรูปธรรม

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาารูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีจะเห็นได้ว่า “รูปแบบการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี” เป็นรูปแบบที่โดดเด่นมีกิจกรรมเสริมสร้างรูปแบบนี้มากที่สุด เช่น การปลูกจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรม และปฏิบัติตนตามหลักธรรม การปลูกจิตสำนึกให้เกิดความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ประเทศชาติ การปลูกฝังค่านิยมเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตให้กับลูกเณร การปลูกฝังเรื่องความรัก การปลูกฝังให้นักเรียนมีจิตใต้สำนึกที่ดี การปลูกจิตสำนึกการเป็นสมาชิกของสังคมที่ดี ฯลฯ เหล่านี้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนา ของ คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ (National Strategy Committee in the Development and Capacity Building of Human Resources, 2015) กล่าวถึงการปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม (Transformation of Culture) มุ่งเน้นให้สถาบันทางสังคมร่วมปลูกฝังค่านิยมวัฒนธรรมที่พึงประสงค์โดยบูรณาการร่วมระหว่าง “ครอบครัว ชุมชน ศาสนา การศึกษา และสื่อ” ในการหล่อหลอมคนไทยให้มีคุณธรรม จริยธรรม ในลักษณะที่เป็น ‘วิถี’ การดำเนินชีวิต ประกอบด้วย การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านการเลี้ยงดูในครอบครัว การบูรณาการเรื่องความซื่อสัตย์ วินัย คุณธรรม จริยธรรม ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา การสร้างความเข้มแข็งในสถาบันทางศาสนา เพื่อเผยแผ่หลักคำสอนที่ดีงามให้แก่ประชาชน การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน โดยการพัฒนาผู้นำชุมชนให้เป็นต้นแบบของการมีคุณธรรมจริยธรรม การสร้างค่านิยม และวัฒนธรรมที่พึงประสงค์จากภาคธุรกิจ โดยกระตุ้นให้ภาคธุรกิจมีการบริหารจัดการอย่างมีธรรมาภิบาล การใช้สื่อ และสื่อสารมวลชนในการปลูกฝังค่านิยม และวัฒนธรรมของคนในสังคม และการส่งเสริมให้คนไทยมีจิตสาธารณะ และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

การมีจิตสำนึก “รับผิดชอบต่อ” ต่อส่วนรวมการมีส่วนร่วมต่อสังคมคือไม่ทำให้ผู้อื่น และสังคมเดือดร้อนเสียหายยินดีช่วยเหลือสังคม ระดับความรับผิดชอบต่อสังคมประกอบด้วย “ความรับผิดชอบต่อครอบครัว” เคารพนับถือพ่อแม่ ช่วยเหลืองานบ้านไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ “ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน ครู/อาจารย์” ใส่ใจในการเรียนเชื่อฟังคำสอนที่ดีของครู/อาจารย์ปฏิบัติตามกฎระเบียบวินัยของโรงเรียนช่วยรักษาดูแลทรัพย์สินสมบัติส่วนรวม ให้ความร่วมมือการพัฒนา ดูแลทรัพย์สินของชุมชนช่วยเหลือกันและกันในชุมชน ช่วยเหลือรักษาสภาพแวดล้อมต่อชุมชนรักษาระเบียบวินัยตามกฎหมายบ้านเมืองซึ่งนำไปสู่ความเป็นพลเมืองดีของสังคม และประเทศชาติ “การมีจิตสำนึกอาสาเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ต้องการช่วยเหลือผู้อื่น และส่วนรวมไม่เห็นแก่ตัว ละอิตตา ชีวา สุปวงประชา ยินดีอุทิศตัว อุทิศเวลา อุทิศทรัพยากรเพื่อสร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม แสดงออกด้วยการอาสาไม่มีใครบังคับ สมัครใจ เสียสละร่วมมือร่วมใจในการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม” การสร้างจิตสำนึกในสังคมไทยต้องใช้ระยะเวลา และความต่อเนื่องในการดำเนินการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในสังคมเพื่อร่วมกันผลักดันให้มีผลทั้งระดับนโยบาย และระดับปฏิบัติ เพื่อพัฒนาเยาวชนไทยก้าวไปสู่อนาคตของชาติไทยต่อไป

จากผลการศึกษาารูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีจะเห็นได้ว่า “รูปแบบการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี” เป็นรูปแบบที่โดดเด่นมีกิจกรรมเสริมสร้างรูปแบบนี้มากที่สุด เช่น การปลูกจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรม และปฏิบัติตนตามหลักธรรม การปลูกจิตสำนึกให้เกิดความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ประเทศชาติ การปลูกฝังค่านิยมเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตให้กับลูกเณร การปลูกฝังเรื่องความรัก การปลูกฝังให้นักเรียนมีจิตใต้สำนึกที่ดี การปลูกจิตสำนึกการเป็นสมาชิกของสังคมที่ดี ฯลฯ เหล่านี้สอดคล้องกับ

แนวทางการพัฒนา ของ คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ (National Strategy Committee in the Development and Capacity Building of Human Resources, 2015) ที่กล่าวถึงการปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม (Transformation of Culture) มุ่งเน้นให้สถาบันทางสังคมร่วมปลูกฝังค่านิยมวัฒนธรรมที่พึงประสงค์โดยบูรณาการร่วมระหว่าง “ครอบครัว ชุมชน ศาสนา การศึกษา และสื่อ” ในการหล่อหลอมคนไทยให้มีคุณธรรม จริยธรรม ในลักษณะที่เป็น “วิถี” การดำเนินชีวิต ประกอบด้วย การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านการเลี้ยงดูในครอบครัว การบูรณาการเรื่องความซื่อสัตย์ วินัย คุณธรรม จริยธรรม ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา การสร้างความเข้มแข็งในสถาบันทางศาสนา เพื่อเผยแพร่หลักคำสอนที่พึงามให้แก่ประชาชน การปลูกฝังค่านิยมและวัฒนธรรมโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน โดยการพัฒนาผู้นำชุมชนให้เป็นต้นแบบของการมีคุณธรรมจริยธรรม การสร้างค่านิยม และวัฒนธรรมที่พึงประสงค์จากภาคธุรกิจ โดยกระตุ้นให้ภาคธุรกิจมีการบริหารจัดการอย่างมีธรรมาภิบาล การใช้สื่อ และสื่อสารมวลชนในการปลูกฝังค่านิยม และวัฒนธรรมของคนในสังคม และการส่งเสริมให้คนไทยมีจิตสาธารณะ และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ขบวนการบูรณาการเพื่อพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี เป็นอีกบทบาทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี เช่น ครูสามารถบูรณาการความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับวิชาที่รับผิดชอบสอนอยู่ และมหาวิทยาลัยสร้างเสริมนักศึกษาแกนนำโครงการอบรมวาทศิลป์ เน้นหลักสูตรสร้างผู้นำด้านจิตอาสา เมื่อได้ผู้นำด้านจิตอาสาจากโครงการวาทศิลป์ ส่งเสริมให้ลงพื้นที่ปฏิบัติจริงบูรณาการกับหลักสูตรเสริมของมหาวิทยาลัย อาจกล่าวได้ว่า การบูรณาการเป็นสิ่งสำคัญที่โรงเรียนจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Yanwattana (2016) เรื่อง “การพัฒนากระบวนการคิดตามหลักธรรมโยนิโสมนสิการโดยวิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน 4 ของครูผู้สอนในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” พบว่า (1) กระบวนการคิดตามหลักธรรมโยนิโสมนสิการของครูผู้สอนในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หลังการวิปัสสนากรรมฐาน สูงกว่า ก่อนการปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (2) ผลการเปรียบเทียบกระบวนการคิดตามหลักโยนิโสมนสิการ ของครูผู้สอนระหว่างกลุ่มทดลองที่ไม่มีการสอบอารมณ์ และกลุ่มทดสอบที่มีการสอบอารมณ์มีกระบวนการคิดตามหลักธรรมโยนิโสมนสิการ ไม่แตกต่างกัน แนวทางการพัฒนาความเป็นพลเมืองดีตามหลักพระพุทธศาสนา พบว่า ระบบการพัฒนาตนของพลเมืองแบบบูรณาการ และมีคุณภาพตามหลักภาวา 4 ที่มีไตรสิกขาเป็นแกนกลาง สามารถพัฒนาบุคคลอย่างเป็นองค์รวม และครอบคลุมองค์ประกอบการดำเนินชีวิตของพลเมืองทุกด้าน คือ กายเสรีภาพ และความเสมอภาคได้อย่างมีความรับผิดชอบ มองโลกแบบผู้รักสันติภาพ โดยไม่มีความขัดแย้ง รู้จักรับ และปฏิบัติต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้อง

งานวิจัยชิ้นนี้ ค้นพบว่า คนเราทุกคนเกิดมามีความอยากเป็นที่รักแก่คนรอบข้างเพราะเราไม่ได้อยู่คนเดียวในโลก เราต้องเกี่ยวข้องกับพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การที่เราจะปฏิบัติตนให้เป็นที่รัก และสร้างความประทับใจให้คนรอบข้าง ให้ความสำคัญต่อเพื่อน ครอบครัว หรือญาติ ซึ่งเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า เพราะความสัมพันธ์ที่ดีกับมนุษย์คนอื่นทำให้เกิดความพึงพอใจต่อเรามากในลำดับต้นๆ อย่างหนึ่ง ให้เวลาดูแลสุขภาพของตัวเองให้ดี นอนให้พอ ออกกำลังกายเป็นประจำ หาเรื่องทำให้อารมณ์ดี ทำให้อารมณ์ดี เช่น อ่านใจ ดูหนังตลกเขาพบว่าทำอย่างนี้จะทำให้เราเกิดความพึงพอใจในชีวิตความเป็นอยู่ได้ดียิ่งขึ้นอีกอย่าง หัดคิดหัดมองโลกให้เป็น คนเราต้องมีปัญหาส่วนตัวด้วยกัน

ทุกคนไม่มากนักน้อย หัดคิดในทางบวก มีแผนวิธีการแก้ไขปัญหส่วนตัวพร้อมใช้อยู่ในหัว หรืออาจจะต้องใช้ธรรมะเข้า
ข่มบ้างในบางครั้งบางคราว อาจจะใช้คำพูดปลุกใจเช่น “เรื่องนี้อย่างมากก็เสียเงิน” “เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องคอขาด
บาดตาย” “อกหักดีกว่ารักไม่เป็น” ดังนี้ (1) ทำตัวให้เป็นธรรมชาติ (2) มีอารมณ์ดี (3) รู้จัก “ให้” และ “รับ”
(4) มองโลกในแง่ดี (5) รับฟังความคิดเห็นต่าง

ผลการวิเคราะห์การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี สำหรับโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญ
ศึกษา กิจกรรม “ใช้สมุดบันทึกแห่งการทำความดี” ดังนี้

เกิดการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปลูกจิตสำนึกการทำความดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการ
ปฏิบัติการทำความดีอย่างเป็นรูปธรรม และเกิดการบูรณาการระหว่างลูกเณร และชุมชนใกล้เคียงเพื่อความสมัคร
สมานสามัคคี โดยลูกเณรมีการปฏิบัติกิจกรรมการทำความดี และบันทึกรายการความดีหลากหลายดังนี้

ลูกเณรที่มีความสามารถในรายวิชาที่ยาก เช่น คณิตศาสตร์ได้มีการช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียนตัวหนังสือวิชา

- การรณรงค์การเก็บขยะในโรงเรียนและในชุมชน
- การรณรงค์ไม่นำสัตว์มาปล่อยในวัด
- การช่วยรณรงค์การต่อต้านยาเสพติดภายในวัดและบริเวณใกล้เคียง
- กิจกรรมการสวดมนต์สำหรับสามเณรในโรงเรียนพระปริยัติธรรม
- การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาหลักสูตรด้านเทคโนโลยีที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น
- จัดตั้งกลุ่มเณรพี่เลี้ยงให้ไปดูแลรุ่นน้อง โดยมีพระอาจารย์ประจำกลุ่มเป็นที่ปรึกษา ทั้งด้านการศึกษา

และปฏิบัติตามหลักพระวินัย เน้นเรื่องการเป็นอยู่ และมีกิจกรรมจิตอาสา เช่น ช่วยเหลือชาวบ้านที่อยู่รอบบริเวณวัด

- กิจกรรมโฮมรูม ทุกวันพุธ โดยให้ลูกเณรรุ่นพี่แกนนำเสนอโครงการจิตอาสาเพื่อสังคม คุณครูคอยให้
คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

ผลการวิเคราะห์การสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 กิจกรรม “ใช้สมุดบันทึกแห่งการทำความดี” ดังนี้

เกิดการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปลูกจิตสำนึกการทำความดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการ
ปฏิบัติการทำความดีอย่างเป็นรูปธรรม และเกิดการบูรณาการระหว่างลูกเณร และชุมชนใกล้เคียงเพื่อความสมัคร
สมานสามัคคี โดยลูกเณรมีการปฏิบัติกิจกรรมการทำความดี และบันทึกรายการความดีหลากหลายดังนี้

- จัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ประชาสัมพันธ์ สื่อสาร และทำกิจกรรมที่แสดงถึงการ
ทะนุถนอมทรัพยากรธรรมชาติ และแหล่งธรรมชาติที่อยู่ในอาณาเขตของโรงเรียนรวมถึงบริเวณชุมชนที่โรงเรียน
ตั้งอยู่

- กิจกรรมพี่ให้น้อง โดยให้รุ่นพี่สอนการบ้านน้อง และแบ่งปันอุปกรณ์การเรียน
- กิจกรรมกลุ่มนักเรียนทำตารางรับผิดชอบในส่วนของโรงเรียนแต่ละห้อง ช่วยกันดูแลอุปกรณ์การเรียน
และของมีค่าอย่างอื่น

- กิจกรรมการรณรงค์การเก็บขยะในชุมชน
- กิจกรรมโครงการเพื่อน จัดให้ตั้งกลุ่ม ในแต่ละห้องเรียน และสร้างเครือข่ายกับโรงเรียนที่อยู่ในพื้นที่
ใกล้กัน ซึ่งเป็นเขตติดแนวชายแดนประเทศลาว ซึ่งมีปัญหายาเสพติดรุนแรงระบาดในกลุ่มวัยรุ่น ใช้เครือข่ายกลุ่ม

ระหว่างโรงเรียนให้ข้อมูลข่าวสาร และคอยให้กำลังใจเพื่อนในโรงเรียน สร้างความไว้วางใจในกลุ่ม มีอาจารย์แนะแนว คอยให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด

- กิจกรรมโฮมรูม ทุกวันพุธ โดยให้รุ่นพี่แกนนำเสนอโครงการจิตอาสาเพื่อสังคม คุณครูคอยให้คำแนะนำ อย่างใกล้ชิด

- การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์วัฒนธรรมถิ่นไทดำ โดยใส่ชุดประจำถิ่นเพื่อให้เกิดความภูมิใจใน วัฒนธรรมถิ่นไทดำ

- การฝึกซ้อมศิลปะการแสดงของชุมชนไทดำ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ในเชิงปฏิบัติ

1.1 จากผลการวิเคราะห์รูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี ประเด็นสำคัญที่ควรพัฒนา ในเชิงปฏิบัติ คือ เน้นรูปแบบการจัดกิจกรรมการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี โดยนำหลักการทาง พระพุทธศาสนามาเป็นปรับเป็นหลักในการดำเนินชีวิตให้สมบูรณ์แบบที่สะท้อนในแง่มุมต่างๆ ในสังคมและ สิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว ชุมชน และสังคมที่ตนดำรงอยู่

1.2 การสนับสนุนให้วัดเป็นแหล่งเรียนรู้ วัฒนธรรมประเพณี การให้ความรู้โดยการจัดสถานที่ฝึกอบรม พัฒนา เพื่อปลูกจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี โดยใช้หลักพระพุทธศาสนาเป็นกรอบแนวคิดสำคัญในการวางแผน การปลูกจิตสำนึก

1.3 การจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปลูกจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี และการรณรงค์ต่าง ๆ ด้วย ความร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพื่อให้ครอบคลุมการพัฒนาในทุกด้านและทุกมิติ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จิตใจ วัฒนธรรม ฯลฯ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ในเชิงนโยบาย

2.1 รัฐควรประกาศนโยบายให้ชัดเจนและให้วัด โรงเรียนและชุมชนได้มีส่วนร่วมในการสร้างเสริม จิตสำนึกความเป็นพลเมืองดี ให้มีการพบปะในส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งชาวบ้านและเจ้าหน้าที่ ให้ความรู้และข้อปฏิบัติกับ ประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อตอบสนองต้องการของชุมชนอย่างเป็นรูปธรรม

2.2 รัฐควรมีนโยบายสนับสนุนงบประมาณให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสร้างเสริมจิตสำนึกความ เป็นพลเมืองดีในห้องเรียนกับเยาวชน และปลูกฝังหลักทางพระพุทธศาสนาให้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างเป็น รูปธรรมอย่างต่อเนื่อง

2.3 รัฐควรสนับสนุนกิจกรรมตามแนวชายแดนเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมระหว่างองค์กรในประเทศและ ต่างประเทศ โดยใช้กิจกรรมการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพุทธศาสนาเป็น แกนหลักสำคัญในการดำเนินงาน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทาง วัฒนธรรมตามแนวพุทธศาสนาในจังหวัดอื่นๆ หรือภูมิภาคอื่นๆ ในประเทศไทย

3.2 ควรมีการศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพุทธศาสนาให้หลากหลายมิติมากขึ้น

3.3 ควรมีการศึกษาเชิงนโยบายของรัฐในด้านการส่งเสริมการสร้างเสริมจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีด้วยทุนทางวัฒนธรรมตามแนวพุทธศาสนา เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลการนำนโยบายและกลไกการขับเคลื่อนหลักนิเวศวิทยาวัฒนธรรมไปใช้ในเชิงปฏิบัติ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุน จากสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

- Chutrakul, A. (2013). *Moral leadership Learning style Integrated teaching value Humanity*. Bangkok: VTC Communication. (in Thai)
- Mahachulalongkornrajavidyalaya. (1996). *Thai Tripitaka Version of Mahachulalongkornrajavidyalaya*. Bangkok: Mahachulalongkornrajavidyalaya University Printing House. (in Thai)
- National Strategy Committee in the Development and Capacity Building of Human Resources. (2015). *National Reform Council Special reform agenda: National strategy formulation*. Bangkok: Secretariat of the House of Representatives. (in Thai)
- Office of the Education Council. (2016). *Research report to create policy proposals Educational development for citizenship*. Bangkok: Phrikhwan Graphic. (in Thai)
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2012). *The Eleventh National Economic and Social Development Plan (2012 - 2016)*. Bangkok: Office of the Prime Minister. (in Thai)
- Phra Brahmagunabhorn (P.A.Payutto). (2010). *Dictionary of Buddhism*. 14th edition. Bangkok: Mahachulalongkornrajavidyalaya University Printing House. (in Thai)
- Yanwattana, D. (2016). The Development of thinking processes Based on Dhamma principle of Yonisomanasikara with the Use of the four Satipatthana practices of college teachers in educational institutions under the office of the Vocational Education Commission. *Sripatum Review of Humanities and Social Sciences*, 16 (1),7-19. (in Thai)